

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 162/06-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. P., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. K. D., K., pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špeciálneho súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. PK 2 Tš 15/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2006 doručená sťažnosť JUDr. P. P., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. K. D., K., pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 42 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špeciálneho súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK 2 Tš 15/05.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že konanie v trestnej veci sťažovateľa začalo uznesením o začatí trestného stíhania z 15. júla 2004. Od tejto doby až do 30. septembra 2004 advokátka - agent provokatér podľa sťažovateľa formou rôznych „*l'stivyých dôvodov a rôznych čiastok*“ od neho chcela, aby jej vyplatil peniaze. Dňa 30. septembra 2004 jej sťažovateľ vyplatil sumu 30 000 Sk a následne bol zaistený policajnými orgánmi. Podľa uznesenia o začatí trestného stíhania, ako aj obžaloby, sa sťažovateľ mal dopustiť trestného skutku 13. júla 2004.

Špeciálny súd v predmetnej veci uskutočnil hlavné pojednávanie 8. decembra 2006, ktoré bolo z dôvodu nedoručenia predvolania advokátke sťažovateľa odročené. Druhé hlavné pojednávanie konané 14. februára 2006 bolo odročené pre neúčasť advokátky sťažovateľa, ktorá sa ospravedlnila z dôvodu čerpania riadnej dovolenky. Ďalšie hlavné pojednávanie nariadené na 22. marec 2006 bolo špeciálnym súdom z dôvodov, ktoré sťažovateľovi nie sú známe, zrušené. V poradí štvrté hlavné pojednávanie bolo nariadené na 20. apríl 2006.

Policajné orgány v tomto konaní vydali uznesenie z 15. júla 2004, určili agenta provokatéra a následne vo veci v období od 15. júla 2004 do 15. septembra 2004 nič nekonali, pričom podľa sťažovateľa policajné orgány len čakali, kedy nadobudne účinnosť zákon č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukázal na Trestný poriadok, podľa ktorého má policajný orgán povinnosť vzniesť obvinenie bez meškania, pričom toto ustanovenie je dôležité i pre úkon, ktorým je vzatie do väzby. Vznesením obvinenia sa začína viesť trestné stíhanie proti konkrétnej osobe pre určitý trestný čin a súčasne sa určuje jednoznačne jej postavenie v trestnom konaní. Od tohto okamihu môže obvinený uplatňovať svoje práva, ktoré mu dáva Trestný poriadok.

Podľa sťažovateľa je nepochybné, že „*umelým predlžovaním trestného konania v zmysle § 160 Tr. zák., otáľaním so vznesením obvinenia, hoci už sú splnené podmienky*

uvedené v § 163 ods. 1 Tr. por. sa tak odopiera osobe /podozrivému/, ktorej má byť vznesené obvinenie, uplatnenie jej zákonných práv ako obvinenému“. Uvedený postup policajného orgánu je podľa sťažovateľa potom v rozpore nielen s § 163 Trestného poriadku, ale aj v rozpore s čl. 6 ods. 3 dohovoru.

Z uvedeného je zrejmé, že policajný orgán, resp. vyšetrovateľ vo veci sťažovateľa týmto spôsobom nepostupoval, keď začal trestné stíhanie v polovici júla 2004 a až na konci septembra 2004 proti nemu vzniesol obvinenie. Postup vyšetrovateľa v tejto veci sťažovateľ označil za účelový, ktorého cieľom bolo podľa neho dosiahnuť, aby predmetná vec bola prejednaná špeciálnym súdom.

Podľa sťažovateľa jeho vec „nepatrí pod špeciálneho prokurátora, ani špeciálny súd“ a v uvedenom konaní bol podľa neho „úmyselne klamaný“ na jeho zákonných právach tým, že nebol poučený policajným orgánom o svojom práve na odklad prvej výpovede, ďalej tým, že mu podľa neho úmyselne nebola daná možnosť vypočuť odposluchy pri oboznamovaní sa so spisom, ako aj tým, že sudca bol povinný pred nariadením pojednávania oboznámiť sa so spisom a prípadne rozhodnúť o predbežnom prejednaní obžaloby, čo však podľa neho sudca v tejto veci neurobil.

Uvedené skutočnosti sťažovateľ namietal pred začatím pojednávania 14. februára 2006 s tým, aby pokiaľ špeciálny súd nerozhodne o postúpení predmetnej veci, v konaní ďalej nekonal, pretože sťažovateľ podá sťažnosť na ústavný súd. Špeciálny súd však následne nariadil pojednávanie na 22. marec 2006.

Špeciálny súd podľa sťažovateľa nekoná o jeho námietkach týkajúcich sa postúpenia veci a neexistuje žiadna právna úprava, ktorou by sa mohol domôcť rozhodnutia o práve uplatnenom v tomto podaní.

V prípade, ak by štátne orgány konali tak, ako im to zákon prikazuje, sťažovateľova vec by podľa neho skončila do 1. septembra 2004 a zákonným sudcom v tejto veci by bol sudca okresného súdu.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ požiadal i o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 50 000 Sk.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že:

„Základné právo sťažovateľa, JUDr. P. P., bytom P., prechodne bytom B., s adresou na doručovanie, B., na pridelenie zákonnému sudcovi, podľa článku 42 ods. 1 Ústavného zákona č. 460/1992 Zb. a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru v konaní pred Špeciálnym súdom v Pezinku, č. k. PK 2 Tš 15/05 bolo porušené.

Špeciálnemu súdu v Pezinku prikazuje vec postúpiť Okresnému súdu v Trnave.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 50.000,- Sk, ktoré je povinný Špeciálny súd vyplatiť do 2-och mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.

Porušovateľ je povinný sťažovateľovi nahradiť trovy súdneho konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie svojho práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (zrejme iba omylom je uvedený čl. 42 ods. 1 ústavy), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špeciálneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 2 Tš 15/05, pretože na prejednanie a rozhodnutie tejto veci podľa neho nie je príslušný špeciálny súd, lebo v prípade, ak by k podaniu obžaloby v predmetnej veci došlo, skôr na jej prejednanie by bol príslušný iný súd.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na sťažovateľa bola 20. októbra 2005 na špeciálnom súde podaná obžaloba pre trestný čin podplácania podľa § 161 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006.

Podľa § 1 zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bol s účinnosťou od 1. septembra 2004 zriadený Špeciálny súd.

Podľa § 15a ods. 2 písm. a) Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 právomoci špeciálneho súdu podliehajú aj osoby podozrivé zo spáchania trestného činu korupcie podľa § 160 ods. 3, § 160a, § 160b, § 160c, § 161 ods. 3, § 161a, § 161b, § 161c Trestného zákona účinného do 1. januára 2006.

Na základe uvedeného možno teda v danom prípade konštatovať, že vzhľadom na vznik špeciálneho súdu, jeho právomoc a obžalobu na sťažovateľa podanú 20. októbra 2005, sa námietka sťažovateľa o nepríslušnosti špeciálneho súdu na prejednanie jeho veci podľa ústavného súdu javí byť zjavne neopodstatnená.

V prípade, ak si sťažovateľ i naďalej myslí, že napriek platnej právnej úprave v jeho veci z dôvodov ním uvádzaných (v prípade ak by sa v jeho veci konalo rýchlejšie bola by

podaná obžaloba skôr a bol by na jej prejednanie a rozhodnutie príslušný iný súd) má byť príslušný iný súd, táto námietka musí byť riešená primárne v rámci všeobecného súdnictva (napr. riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu špeciálneho súdu), a nie prostredníctvom podania sťažnosti na ústavný súd, ktorý na jej prejednanie a rozhodnutie v súčasnosti nemá dostatok právomoci.

Na základe vyššie uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2006